Grădinarul bogat

Grădinarul bogat

„Cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie; şi cine seamănă cu binecuvântări va şi secera cu binecuvântări". (2 Corinteni 9.6)

O doamnă credincioasă foarte bogată avea în slujba ei un grădinar creştin. Acesta, din puţinul său, punea întotdeauna deoparte pentru Domnul. Stăpâna lui însă nu cunoştea harul de a dărui pentru Domnul. După un timp, asupra grădinarului aveau să se abată norii grei ai durerii despărţirii de soţia preaiubită şi de copil, care s-au mutat acasă la Domnul. Iar el avea să cadă bolnav la pat. Un credincios care l-a vizitat şi l-a ajutat pe grădinar cu ce a putut, întorcându-se acasă foarte obosit, a adormit şi a visat un vis.

Era dus de cineva spre un oraş scăldat într-o lumină scânteietoare. După ce a intrat pe poartă, o casă de o frumuseţe copleşitoare l-a uimit cel mai mult. „A cui este casa aceasta?" a întrebat el mirat. „A grădinarului, i-a răspuns ghidul, adăugând: noi, cei de aici, îl numim «omul pe care împăratul îl onorează cel mai mult». Dacă te vei uita mai atent, vei vedea că fiecare piatră a ei este o faptă frumoasă. Cincizeci de ani i-a trebuit ca să adune material pentru casa aceasta".

Păşind pe străzi de aur, au înaintat până în dreptul unei case impresionant de mici. „Dar căsuţa aceasta?" „Este a doamnei, stăpâna grădinarului". „Cum se face că este aşa mică?" „Aceasta este tot ce am putut construi mai bun şi mai frumos cu materialul pe care l-a trimis ea".

Visul se încheie aici, dar tâlcuirea lui străbate timpul. Ce materiale trimitem în ceruri? Ce adună şi ce dăruiesc mâinile noastre? Iată ce solemne sunt cuvintele rostite de apostolul Pavel: „Cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie; şi cine seamănă cu binecuvântări va şi secera cu binecuvântări".